

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7CdoR/16/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120358240
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6120358240.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci oprávneného H. G., narodeného XX. E. XXXX, L., J. XX, zastúpeného IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 2, IČO: 36 854 808, proti povinnej Ing. Mgr. X. L., narodenej XX. H. XXXX, L. L., P. XXX, zastúpenej ŠKODA LEGAL s.r.o., Bratislava, Jarabinková 17563/2C, IČO: 47 244 259, o nariadenie výkonu rozhodnutia o úprave styku otca s maloletým G. G., narodeným XX. R. XXXX, bývajúcim u matky, zastúpeného procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 37Em/9/2020, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. júna 2023 č. k. 11CoE/7/2023-813, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 03. februára 2023 č. k. 37Em/9/2020-699 uložil povinnej pokutu vo výške 90 eur, ktorú je povinná zaplatiť v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.) a súčasne návrh oprávneného na nariadenie náhradného termínu styku s maloletým G. G. zamietol (výrok II.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že postupujúc podľa § 3 ods.1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška“), zisťoval pred vydaním rozhodnutia o nariadení výkonu rozhodnutia, či sa povinná podrobuje rozhodnutiu a ak nie, či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu nerešpektuje, keďže povinná poukázala na zhoršený zdravotný stav maloletého. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany matky v mesiacoch júl a august 2021 došlo k zámerným mareniam styku oprávneného otca s maloletým, preto uznesením z 23. augusta 2021 č. k. 37Em/9/2020-251 nariadil výkon rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica z 01.júla 2021 č. k. 32P/168/2020-408. Zároveň povinnú v súlade s ustanovením § 379 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný mimosporový poriadok“ alebo

„CMP“) vyzval na odstránenie porušovania práv a upovedomil ju o následkoch neplnenia si povinností, pričom povinná vo veci podala dovolanie, ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) dňa 27. októbra 2022 odmietnuté.

1.2. Mal za to, že povinná v rozsahu stanovenom oboma neodkladnými opatreniami upravujúcimi styk oprávneného s maloletým neumožňovala a v prípade náhradných termínov poukazovala na skutočnosť, že ponúkanie náhradného termínu oprávnenému nemala určené súdnym rozhodnutím. A keďže výzva súdu na dobrovoľné plnenie z 23. augusta 2021 nebola povinnou rešpektovaná, pristúpil súd prvej inštancie k uloženiu ďalšieho opatrenia, a to uloženiu pokuty povinnej.

1.3. Poukázal tiež na to, že rozhodujúcim bolo obdobie po nariadení výkonu rozhodnutia uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 23. augusta 2021 č. k. 37Em/9/2020-251 a po doručení výzvy povinnej v zmysle ustanovenia § 382 ods.1 CMP dňa 24. augusta 2021. Pri rozhodovaní o výške pokuty zobral do úvahy závažnosť a aj dôvody nerealizovania styku. Preto túto uložil vo výške 90 eur (3x30 eur) za nezrealizované styky v termínoch 4.5. - 8.5.2022, 11.5.2022, 18.5. - 22.5.2022, 25.5.2022 a 1.6. - 5.6.2022.

1.4. V súvislosti s oprávneným namietanou nerealizáciou styku s maloletým v období od 31. decembra 2021 do 2. januára 2022, prvoinštančný súd konštatoval, že povinná súdne rozhodnutie neporušila, nakoľko v tomto období sa úprava styku otca s maloletým spravovala osobitnou špecifickou úpravou počas zimných prázdnin, ktoré boli upravené uznesením z 21. októbra 2021 č. k. 32P/168/2020-810 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) zo 16. decembra 2021 sp. zn. 12CoP/59/2021.

2. Na odvolanie oprávneného otca a povinnej matky odvolací súd uznesením z 27. januára 2022 č. k. 20Co/46/2020-440 odvolanie oprávneného a povinnej proti prvej výrokovej vete odmietol (výrok I.) a zároveň potvrdil druhú výrovkovú vetu napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie (výrok II.).

2.1. Odvolací súd uviedol, že preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného, ako aj odvolanie povinnej v napadnutej časti o uložení poriadkovej pokuty je potrebné v zmysle ustanovenia § 386 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdil podľa § 387 ods.1, 2 CSP ako vecne správne.

2.2. Po oboznámení sa s obsahom predloženého spisu mal okrem iného za preukázané rovnako ako súd prvej inštancie, že zo strany matky nedochádzalo k dobrovoľnému plneniu povinnosti uloženej exekučným titulom, preto bolo nevyhnutné pristúpiť k nariadeniu výkonu rozhodnutia uznesením z 23. augusta 2021 č. k. 37Em/9/2020-251 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 23. februára 2022 č. k. 16CoE/13/2021-314. Poukázal na to, že prvoinštančný súd súčasne povinnú v súlade s § 379 CMP vyzval a poučil ju o následkoch neplnenia si exekučným titulom uložených povinností.

2.3. Odvolací súd tiež zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne podrobné a presvedčivé, vysporadúva sa so všetkými relevantnými účastníkmi konania nastolenými otázkami, na ktoré dáva jasné a zrozumiteľné odpovede.

2.4. Vo vzťahu k namietanému výroku o uložení poriadkovej pokuty povinnej v zmysle § 382 CMP konštatoval, že odvolanie nie je prípustné, nakoľko zákonodarca do výpočtu uznesení napadnutelných odvolaním (v zmysle ustanovenia § 59 CMP ani ustanovenia § 357 CSP) možnosť podať odvolanie proti uzneseniu o pokute uloženej v zmysle § 382 CMP nezaradil, preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu odvolanie povinnej ako aj odvolanie oprávneného v tejto časti podľa § 386 písm. c/ CSP odmietnuť. Upriamil pritom pozornosť na skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne poučil účastníkov konania o možnosti podať odvolanie proti tomuto výroku rozhodnutia, avšak odvolací súd zdôraznil, že ani nesprávne poučenie súdu prvej inštancie o práve podať odvolanie, nie je spôsobilé priznať účastníkom konania viac práv ako im priznáva zákon.

2.5. Odvolací súd v súvislosti s odvolaním oprávneného smerujúcim proti výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie náhradného termínu styku s maloletým uviedol, že z dôvodu zachovania dvojinstančnosti konania podrobil túto namietanú časť odvolaciemu prieskumu a plne sa stotožnil s posúdením veci súdom prvej inštancie. Okrem iného zdôraznil, že súdom vo vykonávanom konaní nie je zverené oprávnenie zaoberať sa hmotnoprávnymi návrhmi či námietkami účastníkov konania, nakoľko tieto účastník mohol (a aj môže) uplatniť v základnom konaní. Dospel preto

k záveru, že odvolanie v tejto časti nebolo spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto napadnuté uznesenie v druhej výrokovej vete podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil ako vecne správne.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie povinná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušil.

3.1. Dovolanie odôvodnila tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom spočívajúcim v nesprávne zistenom skutkovom stave znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania povinná uviedla, že vedome neporušila povinnosti jej uložené súdnym rozhodnutím, nakoľko vždy existovali objektívne a ospravedlniteľné dôvody, nezávislé od jej vôle, o ktorých oprávneného, t. j. otca maloletého vždy vopred informovala, a pre ktoré sa výkon styku s maloletým v niektorých termínoch nemohol realizovať. Podľa dovolateľky boli súdy nižšej inštancie povinné sa vysporiadať s dôvodmi, pre ktoré nebol styk otca s maloletým v iných termínoch sčasti realizovaný, a preto uloženie pokuty za nerealizovanie styku v termínoch stanovených v uznesení súdu prvej inštancie je v rozpore so skutočnosťou a platnými súdnymi rozhodnutiami o dočasnej úprave styku otca s maloletým. Vzhľadom na uvedené má za to, že súd prvej inštancie nemohol postupovať v zmysle 382 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, keďže podmienka v ňom upravená nebola ňou splnená, pričom odmietnutím podaného odvolania odvolacím súdom došlo k potvrdeniu nezákonného stavu. Podľa názoru dovolateľky sa odvolací súd mal zaoberať odvolaním v širšom kontexte a podľa § 357 písm. f) CMP mal uznesenie prvoinštančného súdu zmeniť tak, aby odstránil iné zrejme nesprávnosti súvisiace s uvedenými termínmi, v ktorých sa styk otca s maloletým realizoval. Zdôraznila, že jej konanie bolo vždy podmienené výlučne najlepšiemu záujmu maloletého a súčasne poukázala na skutočnosť, že maloletý sa nevie vysporiadať s tým, že mu otec neustále mení prostredie a osoby, ktoré sa vyskytujú v jeho blízkosti, dokonca veľakrát otec ani nevykonával starostlivosť o maloletého osobne, čo zhoršuje už značne poznačený psychický stav maloletého majúci za následok i jeho zdravotné problémy, ktoré začali už v čase, keď otec maloletého necitlivým spôsobom dosiahol prostredníctvom prvej dočasnej úpravy víkendový styk, v rámci ktorého bol maloletý vystavený traumatizujúcim situáciám aj vďaka necitlivému správaniu sa otca k nemu, čoho následkom bolo odmietanie otca zo strany maloletého. Stav maloletého bol potvrdený aj správami detských psychologičiek, konkrétne Mgr. F. a PhDr. J.. Na základe uvedených skutočností je povinná presvedčená, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu je hrubo arbitrárne, obsahujúce zrejme nesprávnosti, čím je nepresvedčivé a súčasne v naznačených súvislostiach nedostatočne odôvodnené.

4 Oprávnený otec vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že vzhľadom na to, že považuje dovolanie povinnej za procesne neprípustné navrhuje, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol. Zároveň navrhol, aby dovolací súd uplatnil voči povinnej postup podľa § 452 ods. 2 CSP z dôvodu opätovného zjavného zneužitia inštitútu dovolania s prihliadnutím na jeho obsah.

5. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica sa ako procesný opatrovník k dovolaniu povinnej nevyjadril.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých. Konanie vo veciach maloletých detí je od 1. júla 2016 upravené v Civilnom mimosporovom poriadku. Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77

obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 4Cdo/209/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

10. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03].

11. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

14. Už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) najvyšší súd uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ďalej najvyšší súd v rozhodnutí, sp. zn. 5Cdo/12/2017 vysvetlil vzájomnú súvzťažnosť týchto dvoch kategórií rozhodnutí, keď uviedol, že: „Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku dopadá na dve kategórie rozhodnutí odvolacieho súdu; prvou sú rozhodnutia odvolacieho súdu vo "veci samej" a druhou sú rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa "konanie končí". Slovné spojenie "konanie končí" sa interpretuje v spojení s predurčujúcou premisou platnou pre prvú kategóriou rozhodnutí "vo veci samej", čím sa vymedzuje množina rozhodnutí vydaných odvolacím súdom tam,

kde sa končí konanie vo veci samej." (Zo súdnej praxe č. 52/2017). V zhode s uvedeným Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci, sp. zn. I. ÚS 275/2018 skonštatoval, že ustanovenie § 420 CSP zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. proti rozhodnutiu majúcejmu hmotnoprávny charakter alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o matérii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak, ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak, ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvostupňového súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 CSP) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 CSP, ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 CSP, avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 CSP z prieskumu dovolacím súdom vylúčené.

15. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Pokiaľ odvolací súd nemôže vo veci rozhodnúť meritórne, pretože sú tu také prekážky, pre ktoré nemohol žalobu prejednať, konanie končí procesným rozhodnutím bez toho, aby sa vec prejedнала (viď Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 8Cdo/125/2017, sp. zn. 5Cdo/207/2018).

16. V preskúmvanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie povinnej matky smerujúce proti uzneseniu súdu prvej inštancie o uložení poriadkovej pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti matke ako povinnej v rámci výkonu rozhodnutia (§ 370 až § 391 CMP). Takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe (návrhu). Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany (resp. účastníci konania) uplatnili. Ide o nachádzanie hmotného práva. Súdna prax sa ustálila v názore, že: „Vec sama je predmet, pre ktorý sa konanie vedie, v sporovom konaní je to nárok, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodovaním o veci samej nie je také rozhodnutie, ktoré zakladá stranám len procesné práva (napr. rozhodnutie o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania), aj keby bolo rozhodnutie vydané v konaní začatom na návrh.“ (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/14/2017).

17. Pokiaľ ide o rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými sa konanie končí (ktorých dovolací prieskum je v zmysle § 420 CSP prípustný), pri týchto rozhodnutiach je nevyhnutné podmienku, že sa nimi konanie končí, vykladať v nadväznosti na prvú spomínanú podmienku, že ide o konanie uskutočňované vo veci samej. Teda ide o množinu rozhodnutí, ktoré boli vydané v konaní vo veci samej s dôsledkom, že ide o rozhodnutia vydané práve v takomto konaní, ktorými sa končí toto konanie. Pod pojmom „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ má zákon na mysli tie rozhodnutia, ktorými sa konanie (vo veci samej) skončilo bez toho, aby sa žaloba vecne prejedнала (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/12/2017).

18. Vzhľadom na to, že povinná matka napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo v danom prípade odmietnuté jej odvolanie voči rozhodnutiu o uložení poriadkovej pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti za obdobie po nariadení výkonu rozhodnutia uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 23. augusta 2021 č. k. 37Em/9/2020-251, ktoré nemá povahu rozhodnutia vo veci samej, pričom toto rozhodnutie logicky nemôže spĺňať ani podmienku o rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, keďže nejde o vydanie konečného rozhodnutia (hoc aj procesného) v konaní vo veci samej (teda vo veci vymedzenej žalobou/návrhom), dovolací súd vychádzajúc z uvedeného uzatvára, že dovolanie povinnej matky maloletého dieťaťa nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné (tiež pozri napr. rozhodnutie 2Cdo/143/2018, 5Cdo/70/2019).

19. Najvyšší súd z uvedeného dôvodu procesne neprípustné dovolanie povinnej matky podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.